

(המשך מעמוד 31)

זוהי סיפורת יפה. אולי היה כבוד השר צריך לנסות את מזלו בסיפורות, במקומו של משה שמיר, שנשט את הסיפורות. אולי היה יכול לתרום יצירות סיפוריות לסלונים, הזקוקה לכך.

על כל פנים — הקשר בין הדברים היפים האלה, האידיאלים הנעלים האלה, הכוונות היפות האלה, ובין מה שנעשה יומיים בטלוויזיה — קשר כזה אינו קיים כלל.

המלך ינאי הזהיר את אשתו שלומציון — והרי אנו חיים השבוע בסימן החשמונאים: אל תראי מפני הפרושים ולא מפני שאינם פרושים, כי אם מפני הצבועים, העושים

מנכ"ל-דשעבר ליכני הודח

שרנים רועה וירון התפטר, התפטר

מעשי זימרי ודורשים שכר כפינס. יש שרים אשר רוממות הכוונות הטובות בפי" הם, ומעשיהם היומיומיים הם ההיפך ה" מחולט.

שילמון אגוי במדינה

בויכוח הזה הושמעה הקריאה: לסגור את הטלוויזיה!

אחד התובעים זאת היה חבר הכנסת גרוס, אכן היתה זאת דוגמה יחידה במ" נה לעזות מצח.

חבר הכנסת גרוס, שמיסלגתו קמה, אם אינני טועה, בשנת 1913, במטרה המוצהרת להילחם בהשכלה ולהילחם בציונות — זאת אומרת: למנוע את הקמתה של מדינת ישראל.

המיסלגה הזאת לא זו בלבד שהיא שלטת היום במדינת ישראל (שיא האירדניה של הגורל!) — אלא היא מטיפה לנו יומיים מוסר על ציונות, על פטריוטיזם, על הג" נת המודדת.

אני מניח שלמועצת גדולי התורה לא איכפת כל-כך לסגור את המדינה כולה לחצי שנה, לניסיון, והנה באים אנשים אלה, שאינם מסתכלים כלל בטלוויזיה, שעצם ההבטה בטלוויזיה היא חטא בעי" גיהם, ומטיפים מוסר לעובדי הטלוויזיה, פאכנים אותם, "סוכני אש"ף", אומרים שהם בוגדים במולדת ונציגי כוחות-השחרור.

אכן, אין גבול לצביעות!

אני מציע לסגור את הטלוויזיה, אלא להיפך: לפתוח אותה! אני קורא לסלק את צמרת רשות השידור כולה, ולקרא דרור ליצירה של אנשי הטלוויזיה, שהם ברובם המכריע אנשים נאמנים, אנשים הרוצים לשרת את החברה הישראלית בשטח שעליו הם מופקדים, שטח התיקשורת.

רשות-שידור מקוללת

כאשר קמה הטלוויזיה, היה בבית הזה ויכוח על תיקון חוק רשות השידור. הייתי רוצה לחזור על מה שטענתי אז.

אמרתי אז שישנו בעולם שלוש שיטות בשטח התיקשורת האלקטרונית: ממשל-תית, ממלכתית-ציבורית ופרטית. לכל אחת משלוש השיטות האלה יש מעלות ויש מגרעות.

התיקשורת הממשלתית — המיגרעת שלה היא שהיא כפופה לממשלה, ועושה את רצונה. המעלה שלה היא שהממשלה יכולה לה להשרות לעצמה שלא לשדר דברים תפלים. אין היא צריכה לקבל פירסומה, אין היא צריכה למכור את הסחורה שלה, היא חופשית מלחצים מיסחריים.

התיקשורת הציבורית חופשית אף היא מלחצים מיסחריים, ובנוסף על כך היא חופשית גם מלחצים ממשלתיים. אך יש לה בעיות משלה: חוסר האחריות של מנהליה כלפי המוסדות הנבחרים.

לתיקשורת המיסחרית יש מיגרעת איר: עליה לסגור למכנה המשותף הנמוך ביותר של הציבור. אבל יש לה גם מעלה אחת גדולה: היא חופשית לגמרי, יש בה התחרות, כל אחד יכול להקים לעצמו תחנת שידור משלו אם יש לו האמצעים לכך, כשם שהוא יכול להקים עיתון. אנו מקודרים ברשות השידור שיש בה כל הרע של כל שדוש השי" שות האלה גם יחד, ואין זה מענה אחת אף של אחת מהן.

היא משועבדת לחלוטין לממשלה ה" שלטת — תהיה אשר תהיה — כאילו היתה רשות-ממשלתית. אך אין היא אחראית לפני הכנסת. אין היא אחראית כלפי איש. יש לה הבעיה של תיקשורת ציבורית ממלכתית — שמנהליה מתמנים על-פי קריטריונים סתומים. אבל אין בה החופש והאחריות הציבורית של רשות ממלכתית-ציבורית אמיתית, החייבת — גם לפי ה" חוק שלנו — לשקף את כל מיגוון הדריעות הרווחות בציבור.

יש לה כל המיגרעות של תיקשורת מיסחרית. היא שדופה, ריקה-מתוכן, תפ" לה, רדודה, שיטחית, מבלי שהיה לה החופש הקיים בתיקשורת המיסחרית.

לאיש בארץ אין הזכות להקים תחנת רדיו או טלוויזיה, כפי שיש לו הזכות לייסד עיתון. אלוהים בשמיים, לימד אותי משהו מה ההבדל בין תיקשורת טלוויזיונית, תיקשורת רדיופונית ותיקשורת מודפסת! אין כל הבדל!

כמו שיש חופש דעיתונות, כך צריך היה להיות חופש לרדיו ול-טלוויזיה.

העורך של המדינה

במקום דיון בעלמא לפני אולם ריק, שבו נזרקים הדברים אנה ואנה ללא שר"טה, היה מטוב לכנסת לחשוב על עצם מתותה של הרשות.

באיזו רשות אנו רוצים? באיזו טל-וויזיה אנו רוצים? עלינו לבחור בין שלוש השיטות האלה, ולאמץ לנו שיטה אחת בשלמותה. אם תהיה הבחירה ב"טלוויזיה ציבורית-ממלכתית, הרי אז יש לשחרר אותה מן הדיקטטורה של הממ"ש שלה, ליטול מהממשלה את הסמכות למנות את היושבראש ואת המנכ"ל — בייחוד כשהמנכ"ל רואה את עצמו, שלא בצדק, כעורך ראשי, בדומה לעורך ראשי של עיתון.

אוי למדינת-קשורת, אם אדם אחד, הנבחר על-ידי שר, רואה את עצמו כעורך ראשי של המדינה, פשוטו כמשמעו!

הרדיו והטלוויזיה הם מוקד כביר של עוצמה וכוח. הם מהווים כיום 90% של התיקשורת במדינת ישראל. הנה אדם אחד רואה את עצמו כעורך, בעל הסמכות השלטונית של עורך ראשי על כל המע"רת האדירה הזאת — והאדם הזה מתמנה על-ידי שר-החינוך והתרבות!

(המשך מעמוד 46)

יש לו הרבה ידידות, או כפי שהוא מכנה אותן, "מכירות". מכירה ארכיטקטית שלי ריהטה לי את הדירה. כאשר אני הולך לתיאטרון, למסיבה או לקולנוע, אני הולך תמיד עם אחת המכירות שלי.

"לא דברנו על

פוטש נגד בגין"

ברמן ביקורת חריפה ביותר על המיפלגה שלו, בעיקר לאור מצבה הנוכחי של המיפלגה. "אני לא מאושר מהממוצע של האייקו בקרב חברי-הכנסת של המיפלגה שלי. מתוך 13 חברי-כנסת שנותרו לנו, לאחר פירסוף תמיר פרש לש"י ושמואל רכטמן פרש למעשה, יש אולי כשבעה שהייתי רוצה לראות איתי במיפלגה אחת."

לדעתו חולה המיפלגה הליברלית בשתי מחלות. שאם לא ידאגו לרפאן במהירות, יביאו עליה את הכליה: "המיפלגה הליברלית לא מצלחת את הפרוטנציאל שלה. היא יכולה להצליח רק אם היא תייצג את המעמד הוועיר-בורגני והיא לא עושה כן. ללא מעמד זה אין למיפלגה הליברלית זכות קיום."

המחלה השנייה חמורה עוד יותר לדעתו. "כבר שתי קדנציות שהמיפלגה הליברלית מקבלת את המנדטים שלה מתוך פול שבראשו עומדים אנשים כמנחם בגין ועזר וייצמן. גם את הכסף שלה היא מקבלת אוטומטית מקופת-המדינה, בגלל חוק מימון המיפלגות. פעם זה לא היה כך. לפני שקם גח"ל היו אנשים צריכים להתמודד כדי לקבל את העמדות שלהם בתוך המיפלגה והיו צריכים מאמץ עליון כדי להשיג אף הכסף למימון פעולותיה. קיים מצב שהע"ס קונה המיפלגות, שהיא בעצם ממונה, מחליטה שלא לקרב אליה אנשים, ואין כל טעם במאמץ. אם המצב הזה לא ישתנה, אין למיפלגה הליברלית זכות קיום."

ברמן מסרב לומר אם יתמודד על תפקיד יושב-ראש הכנסת. לדעתו דרישת חוגי השר יצחק מודעי במיפלגה הליברלית לקבל את תיק-החוק היא בגדר של איומים בלבד. "שלושה תיקים אינם צריכים להיות על פי סתתה מיפלגתי: מיקי האוצר, הביטחון והחוק. ולכן אין לנו שום נקודת-אחיזה בדרישה לקבל את תיק-החוק. כלל במיפלגה הליברלית ברור לגמרי כי אם אכן ימונה יצחק שמיר כשר-החוק, יקבל ברמן את תפקיד יושב-ראש הכנסת. המועמד האחר ששמו הוזכר לקבלת התפ" קיד, סגני-יושבראש הכנסת משה מירון, אינו חזק דיו בתוך המיפלגה כדי להיאבק נגד ברמן, וכבר אמר למקורביו, שאם ברמן ירוץ לתפקיד, הוא לא יתמודד. לברמן צפויה תמיכה נרחבת גם ממפי" לגת-האחות — מהרות. מלבד בגין, הוזכר לו את חסד נעוריו מהאצ"ל, מקיים ברמן יחסיידידות אמיצים ביותר עם שרי-הבטחון עזר וייצמן. כאשר היו שמעות על פניות לווייצמן לקבל עליו את ראשות-הממשלה במקום בגין, נלווה לשמועות שמו של ברמן. ברמן מכחיש אותן: "היו לי הרבה שיחות עם וייצמן, שאותו אני מעריך מאד, אולם אף פעם לא דיברנו על פוטש נגד בגין."

לברמן דעות קבועות ביותר על הכנסת. "אני לא יכול להשוות את הכנסת הנוכחית עם אלה שקדמו לה, מאחר שלא כיהנתי באף אחת מהכנסות הקודמות. אבל פעמים רבות יש הרגשה לא נעימה בכנסת מבחינת ההתנהגות וצורת ההתבטאות."

הוא תומך בכל לב בהחלטתו של יושב-ראש הכנסת לבטל את המיקרופונים לקרי"א אות-היבניים: "אני בעד קריאות-ביניים, אבל מה שקרה אצלנו זה שהחבריי-כנסת שכחו שהם קוראים קריאות-ביניים ונאמו נאום מקביל לנאום של זה שעמד על הדוכן. לכך אי-אפשר להסכים." לעומת זאת, אין הוא שולל תופעה כמו זו של צ'ארלי ביטון. "זה קיים בכל פרלמנט בעולם. זה כמעט לא מפריע ורק מעלה חיוך. יש בכל פרלמנט בעולם סיעות קטנות שחבריי-הכנסת שלהם יודעים כי הם יוכלו למשוך תשומת-לב רק בצורה כזו, ואני לא מוצא בכך שום פסול."

ברמן חושש קצת מתפקיד יושבראש הכנסת, אולם מוכן להודות כי אם יוצע לו, הוא יסכים לקבלו. "אני אפסיד כסף רב, אצטרך לשנות הרבה מנותגי חיי. אני אצטרך לוותר על הרבה דברים שאני אוהב, אבל יתכן מאד שבסופו של דבר אני בכל זאת אחיה יושבראש הכנסת."

יוסי ינאי

(המשך מעמוד 29)

רגליהם מן התנועה, אף כשזו קמה כדי לגאול אותם.

■ ■ ■

אצל הגשים בולטת תופעה זו עוד יותר, ובייחוד בישראל.

"הפמיניסטיות האלה?" אומרת האשה ה"נורמלית" בבזו, "זוהי חבורה של מכור ערות, שאינן יכולות לתפוס גבר! מתוס" כלות שכאלה! וגם לסביות! אני, ברוך השם, לא זקוקה לזה! אני יכולה לתפוס כל גבר שאני רוצה!"

או: "שטויות! מה אני צריכה את שיח"ר האשה? אני משיגה כל מה שאני רוצה! אני חושבת שהגבר המיסכן זקוק לשיחורר, הה"ה!"

מה מפתתך בדברים אלה? ה"השתעבדות לעודם-המושגים של החברה הגברית השלטת, וההפ" תייגות מן הקבוצה הרדיקלית ה"ראשונה, שהרימה את נס המרד."

אלה הם סימני-היכר האופייניים של השלב הראשון של המאבק. כל עוד שול-טות גישות אלה, לא תהיה התקדמות אל שיויון-האשה, אלא להיפך, התרחקות ממנו.

■ ■ ■

התבוסה המבישה שנחל ציבור ה"נשים (יחד עם כל כוחות הקידמה ב"ארץ) עם ביטול הסעיף 5 בחוק-ההפלות, יכולה להביא ברכה אם היא תעורר נשים רבות. כי אז יכול להתחיל השלב השני שלב זה בא — בחיי כל תנועת-שיחורר מצליחה — כאשר האנשים ה"נורמליים"

הפגנה מוד הכנסת שייך למי?

בציבור המדוכא מתחילים להתרגז ולתבז את המגיע להם. אנשים המצליחים בחיים מצטרפים אל המאבק. הרדיקלים הפרועים נדחקים לפינה, ושרביט ההנהגה עובר לידי המצליחים.

השיחורר חדל להיות שיגעון ש"י וצאיי-דופן. הוא הפך מטרה "מכובדת" המושכת אליה אנשים "מכובדים".

ולגבי שיחורר האשה: הולך ונמוג הדיי מוי של לוחמת-השיויון הרדיקלית, ה"מכור ערת". במקומה של זו באות נשים המצ" ליתות מכל שטחי החיים, "נשיות", מושי" כות ומרשימות. היכולות לשמש דוגמה לחי" קוי לבנות-מינן.

אחרי זה בא השלב הסופי: ה" ציבור המדוכא רוצה בשיחורר. הוא מוכן להביא לשם כך את ה" קורבנות הדרדשים, להתארגן, לצי" בור כוח, לחייהם.

כאשר זה יקרה בציבור הנשים של יש"ר, ראל, לא יהיה כוח בארץ שיוכל לעצור בעד. לא גדוליה-התורה ולא קטני-המיפלגה.

כמו ש(כימטט) אמר הרצ"ב: "אם תרצינה, אין זו אגדה!"